

SKOKARTONGEN

av
Emil Bendix

Karaktärer:

MARTINA
LISEN
KAI

PAPPA
MAMMA
KANIN

SKOGSFOLK 1
SKOGSFOLK 2
SKOGSFOLK 3

Noteringar:

- PAPPA-karaktären är endast med i AKT I och är aldrig på scen med KANIN. Ett förslag är att skådespelaren som spelar PAPPA även spelar KANIN och kanske till och med en av de tre SKOGSFOLKET.
- Även om MAMMA-karaktären är en större roll, så skulle en skådespelare kunna spela denna karaktär och en av SKOGSFOLKET.

AKT I

Publiken kommer in och börjar sätta sig. Ridån är nere eller så är det BLACK. Vi hör ett antal olika radioröster. Någon på scenen vrider igenom alla kanaler.

RADIORÖST 1

"..ännu ett sommarrekord.."

Brus.

RADIORÖST 2

"..med billiga flygbiljetter kan ni ta er hela vägen till.. (brus). ..för bara.."

Brus.

RADIORÖST 3

"..nordens största väg. Vi förväntar oss att vara klara våren tjugo-tjugofem ungefär. Just nu arbetar vi hårt både natt och dag för att.."

Brus.

RADIORÖST 2

"..vart vill du resa i sommar?"

Brus.

RADIORÖST 1

"..vad ska du rösta? Statistik visar att fler och fler väljare vill se radikala lösningar, både som resultat av de höga hyrorna och den stigande arbetslösheten.."

Brus.

RADIORÖST 4

"..I USA pågår just nu en het diskussion om hur humant det egentligen är med preventivmedel. Ska vem som helst ha rätten att förhindra en graviditet? Experten Dr. John Rai -"

Klick. Radion slås plötsligt av och ljudmiljön övergår till en byggmiljö istället. Vi hör hur det borras och hamras, hur en lastbil backar och hur någon tjoar till någon annan.

Scen 1. Hemma i det lilla köket.

I denna ljudmiljön hör vi en skrivmaskin. Ridån går långsamt upp och i mitten av scenen finner vi ett litet kök. Vid bordsänden av köksbordet står ett fotografi. Där ser vi ett par med ett litet barn. Vid köksbordet sitter MARTINA. Hon är runt 16 år gammal. Hon sitter och skriver på skrivmaskinen. TAK-TAK-TAK-TAKTAKTAK.

På vänster sida av scenen ser vi hur PAPPA långsamt, med en trött kropp vandrar in på scenen. Han har på sig vaktkläder. Han sträcker sig, gäspar ljudligt. PAPPA rör sig långsamt mot den plats där MARTINA sitter. Tillslut öppnar PAPPA dörren till deras lilla hus. Ljudmiljön visar oss att det byggs mycket utanför deras hus.

PAPPA

Jaha, ja? Är du redan vaken?

PAPPA tar av sig sina skor, hänger upp sin jacka och går fram till MARTINA.

PAPPA

Den som kan säga mig varför ett..

Han går fram till köket och öppnar kylskåpet.

PAPPA

..varför ett bibliotek behöver vaktas under natten..

PAPPA stänger kylskåpet och öppnar sedan skafferiet.

PAPPA

..fast pengar är pengar - är det pjäsen?

MARTINA

Måste dom bygga under natten också?

Han går sedan fram till MARTINA och tittar henne över axeln. MARTINA fortsätter genom scenen att lätt knappa in några ord på maskinen. PAPPA går till kylskåpet, öppnar det och stänger det igen.

PAPPA

Dom vill väl få klart det - är du sugen på något speciellt?

MARTINA ser frågade upp.

PAPPA

Vad vill du äta ikväll?

MARTINA

Jag vet inte.

PAPPA

Vad har vi egentligen? (PAPPA öppnar kylskåpet igen.) jag har hört att dom ska bygga ett nytt köpcenter nu när den nya vägen är så nära..

MARTINA gör en äcklad min.

PAPPA

..det vore väl toppen?

PAPPA går upp bredvid MARTINA igen och tittar henne över axeln igen.

PAPPA

Funkar den bra?

MARTINA

Ja. Jag tycker vi hade det bra innan, utan någon stor väg.

PAPPA nickar. Står tyst ett tag.

PAPPA

Din mamma älskade den där gamla maskinen.

PAPPA lutar sig över en stol, ser på MARTINA ett tag.

PAPPA

Det stod om en bilkrasch i tidningen idag. 3 döda. En hel familj.. borta.

MARTINA tittar upp igen.

MARTINA

Vad hemskt..

PAPPA

Det är så lätt att sånt sätter sig i huvudet. Fastnar där.

MARTINA fortsätter att skriva.

PAPPA

Ibland fastnar det liksom.

MARTINA

Ja, du sa det.

PAPPA

Och det enda man kan göra är att, tja, tänka på något fint istället.

MARTINA

Tror du?

PAPPA

Gör inte du? (*Paus.*) Vill du hitta på något ikväll?

MARTINA

Nej, jag hinner nog inte. (*MARTINA tittar upp igen.*) Men gärna när vi är klara med pjäsen.

PAPPA

Fint. Nu är det snart dags va? Med pjäsen?

MARTINA

Ja.

Tystnad.

MARTINA

Vad skrev hon om?

PAPPA

Vem?

MARTINA

Mamma.

PAPPA

Ja, lite allt möjligt..

MARTINA

Har du några av hennes texter?

PAPPA börjar gå tillbaka till köket, han öppnar ett par skafferilådor.

PAPPA

Jooo, det tror jag. Säkert någonstans på vinden, men -

MARTINA

Vet du var?

PAPPA

Nja, inte direkt men jag kan leta lite, svårt att hitta bland alla.. – spaghetti? Med..
konserverad svamp?

MARTINA

Jag kan ju också leta lite..

PAPPA

Den borde ju fortfarande vara bra –

MARTINA

Pappa?

PAPPA

Dom här håller ju i hundra år.

MARTINA

Pappa? Jag kan ju leta.

PAPPA

Inte utan min hjälp, okej?

Tystnad.

PAPPA

Förlåt, men jag skulle gärna hjälpa att.. ja..

MARTINA

Det är okej.

Tystnad. Lite disträ rotar PAPPA runt i skåpet. MARTINA sitter och väger orden i huvudet.

MARTINA

Jag saknar henne.

PAPPA

Jag med..

MARTINA

Jag tror verkligen att hennes texter hade hjälpt mig skriva klart min.

PAPPA

Ja, kanske..

MARTINA

Snälla pappa?

PAPPA

Ja, okej.

PAPPA slår igen hyllan, sträcker på sig och gäspar ljudligt.

PAPPA

Ja, men då så. Då lagar jag lite pasta ikväll åt oss då, det blir väl bra?

MARTINA nickar. PAPPA går långsamt av scenen och lämnar MARTINA ensam.

Scen 2. Telefonsamtalen.

MARTINA sitter ensam ett tag i tystnad. Hon tittar ner på pappret som sitter i maskinen. Långsamt drar hon ut det, varefter hon knycklar ihop det och slänger det. Plötsligt ringer telefonen. Hon plockar upp den och svarar. Så fort hon plockar upp den tänds ett ljus till vänster av scenen. Där sitter KAI på andra änden.

MARTINA

Hallå?

KAI

Tjena!

MARTINA

Åh, Kai – vad händer?

KAI

Annat än pjäsen?

MARTINA

Nä, sant. Börjar du bli nervös?

KAI

Lite. Du då?

MARTINA

Ja.

KAI

När skulle vi träffas idag? Vet du det?

MARTINA

Klockan sju tror jag? Men jag kan dubbelchecka med Lisen snabbt?

KAI

Yeah, alright.

MARTINA

Hörs snart.

MARTINA klickar bort KAI och trycker in LISENS nummer. Samtidigt sitter KAI med en skruvmejsel och skruvar på en bräda med en fastskruvad glödlampa. Vi hör telefonen ringa till höger av scenen, där vi bara ser telefonen ringa. Plötsligt rusar LISEN in på scen så snabbt hon kan.

LISEN

Jag kommer! – hallå?

MARTINA

Hej Lisen.

LISEN

Martina! Hej!

MARTINA

Allt ok? Du låter lite andfådd.

LISEN

Ja, nej – jo, jag var ute så jag behövde springa för att nå – hur är det med dig?

MARTINA

Det är bra. Jag tänkte bara höra, Kai undrar när vi skulle träffas.

LISEN

Typiskt av Kai att – men ja, sju sa vi.

MARTINA

Okej, tack. Hur går det?

LISEN

Fint. Du då?

MARTINA

Bra. Nästan klar.

LISEN

Samma här. Och för Kai?

MARTINA

Jag tror det går bra.

LISEN

Vad bra.

MARTINA

Oroar du dig?

LISEN

Nä då.

MARTINA

Jag tror nog det går bra för honom.

LISEN

Ja, det tror jag också.

MARTINA

Okej. Vi ses ikväll då.

LISEN

Ja.

MARTINA

Okej, tja då!

LISEN

Hej!

MARTINA lägger på, vilket släcker LISENS sida av scenen, och ringer sedan upp KAI igen. KAI måste nu fortsätta skruva på lampan med hjälp av sina fötter.

KAI

Hallå?

MARTINA

Hej – sju sa Lisen.

KAI

Svinbra. Hur går det med manuset?

MARTINA

Bra.

KAI

Samma här – och för Lisen?

MARTINA

Hon sa att det gick bra.

KAI

Hon oroar sig säkert..

KAI fortsätter att skruva på lampan.

KAI

..för det brukar hon..

Lampan sitter nu fast på och KAI reser sig och går mot kontaktlådan.

KAI

..men varför oroa sig hela tiden? Jag brukar ju..

MARTINA

Jag tror nog inte..

Något verkar vara fel med sladdarna.

KAI

Jag brukar ju inte klaga på henne.

MARTINA

Nej, jag fattar. Men..

Medan KAI säger detta ställer KAI sig upp och sätter kontakten i väggen som går från brädan med glödlampan som plötsligt börjar brinna.

KAI

Oj då.

MARTINA

Vadå?

KAI

Va? Nä, inget.

Han drar ur kontakten och håller ett glas vatten över elden.

KAI

Aja. Du, jag måste jobba vidare nu.

MARTINA

Samma här.

KAI

Men ses ikväll.

MARTINA

Ja. Tja då.

KAI

Ha de'

MARTINA lägger på. Hon sitter nu ensam kvar på scenen i tystnad. Hon knappar lätt på skrivmaskinen.

Scen 3. Uppe på vinden.

MARTINA sitter ensam. Hon vickar fram och tillbaka på stolen ett tag. Tillslut ställer hon sig bestämt upp. Plötsligt tänds ett ljus på höger sida av scenen - där LISEN satt innan. Där ser vi nu ett stort antal flyttlådor. Detta är vinden. MARTINA tar med sig sitt manus och går långsamt dit, tyst för att inte väcka sin far, och börjar sedan att gå igenom lådorna.

MARTINA

Mina gamla leksaker..

Plötsligt stannar hon upp. På en av lådorna står det "Katarina". Hon drar ut lådan försiktigt och öppnar den. Hon drar ut en gammal klänning, några gamla jeans och tröjor av olika slag. Längst ner hittar hon en skokartong. I denna finner hon ett anteckningsblock. Det finns en mängd lösa blad i den. Hon bläddrar långsamt igenom det..

MARTINA

Varför försvann du..?

Hon stannar upp på en sida och läser sedan högt.

MARTINA

"Jag drömde att jag flög häromdagen.
Jag drömde att jag rörde vid molnen
Och i min lycka lät allt stort bli smått."

MARTINA går långsamt iväg från skokartongen för att komma närmre det ljus som lyser upp vinden. Medan hon läser det som står nedan så börjar skokartongen att vibrera och varmt ljus väller ut. MARTINA märker inget.

MARTINA

"Sen, när verkligheten väl drog ner mig igen,
Försökte jag flaxa och hoppa och göra allt
I hela min makt för att hitta hemligheten
Som lät mig röra vid molnens kanter
Bara för att få bli fri igen."

MARTINA stannar upp ett tag, torkar bort en tår.

MARTINA

Varför lämnade du mig?

Hon fortsätter att läsa efter ett tag. Nu börjar skokartongen verkligen vibrera, och vi ser hur en lång vit arm sträcker sig ut ur den. Ut ur lådan kommer en stor vit kanin. Detta är KANIN.

MARTINA

”Jag drömmer om att få flyga igen.

Varje natt hoppas jag, att när sömnen väl

Tar mig igen, så blir jag lyft högre upp

Bara en sista gång.”

Långsamt går KANIN mot det ställe där MARTINA sitter. Han bidar sin tid, gömmer sig bakom någon flyttlåda och när han väl är nära nog så rycker han åt sig både manuset och anteckningsblocket. Sedan springer han snabbt tillbaka till skokartongen och med en blick av ljus försvinner han igen. MARTINA står frusen. Hon backar långsamt och springer sedan ner för vinden och ut ur dörren – och försvinner av scen.

Scen 4. Vad hände med mamma?

Vi ser att ljuset ändras. Det går från att vara dag till att bli kväll. PAPPA kommer in på scen. Han har precis vaknat, sträcker på sig och gäspar ljudligt. Han kollar sig i ”spegeln” som är vid publiken. Han börjar klä sig i sin vaktuniform.

Han spänner sina muskler lite. Han gör en liten boxningsscen mot spegeln, där han lätt vinner. Han sträcker på sig igen och går till köket för att påbörja matlagningen. Efter ett tag kommer MARTINA in på scen.

PAPPA

Har du haft en bra dag?

MARTINA nickar. Det är tyst ett tag. PAPPA fortsätter laga mat.

MARTINA

Du..

MARTINA väntar lite tills PAPPA tittar upp.

PAPPA

Vad är det?

MARTINA

Lova mig något..

PAPPA

Vadå?

MARTINA

Lova att du lyssnar innan du säger något.

PAPPA

Va? Varför –

MARTINA

Lova!

PAPPAN

Ja, okej - du är inte gravid va?

MARTINA

Pappa!

MARTINA tar ett djupt andetag.

MARTINA

Jag hittade mammas texter.

PAPPA

Martina, jag sa ju –

MARTINA

Ja, jag vet. Förlåt, men snälla lyssna..

PAPPA nickar.

MARTINA

Jag hittade dom i en skokartong..

MARTINA väntar på en reaktion som inte kommer.

MARTINA

Jag måste fråga dig något. Lova att du svarar ärligt.

PAPPA suckar tungt.

PAPPA

Jag kan inte bara lova utan att veta –

MARTINA

Lova!

PAPPA nickar.

MARTINA

Varför lämnade mamma oss?

PAPPA skrattar till lätt.

PAPPA

Du, Martina, jag –

MARTINA

Snälla svara på frågan.

PAPPA tittar på MARTINA en stund under tystnad.

PAPPA

Jag vet inte varför egentligen, men..

PAPPAN stannar upp för att titta på MARTINA. Hon sitter tyst och nickar åt honom att fortsätta.

PAPPA

..men hon var sjuk. Hon började spendera mer och mer tid till sängs och mindre tid med oss..

MARTINA

Jag minns det.

PAPPA

Jag använde dig ofta som lockbete. Ibland funkade det, ibland inte.. vi kunde vara ute vid lekplatsen och ena sekunden var hon där, och andra så var det som att hon var på en helt annan plats.. och så.. så..

MARTINA

Ja..?

PAPPA

Hon brukade alltid yra om något ställe. Granvik.

MARTINA

Granvik..

PAPPA

Om någon magisk stad i en magisk värld. Det var.. ja, det var bisarrt, sjukligt.. Är du säker på att du vill höra allt det här?

MARTINA

Ja.

PAPPA

Ja, ok.. Hon skrev mycket – när hon inte sov, alltså – om att hon längtade till något annat..

MARTINA

Vad hände den dagen?

PAPPA

Dagen hon försvann?

MARTINA

Ja.

PAPPA

Jag kom hem med dig i famnen. Du hade precis varit på en sån där knattefotbollsmatch.. och huset kändes tomt. Det är svårt att beskriva, men jag visste redan vad som hade hänt innan det hänt. Låter det konstigt?

MARTINA skakar på huvudet.

PAPPA

Ja. Så jag går upp, öppnar dörren till sovrummet och.. borta.

PAPPA tar en lång paus. MARTINA sitter tyst och ser på.

MARTINA

Lämnade hon bara sådär?

PAPPA nickar.

MARTINA

Utan att säga farväl?

PAPPA nickar. MARTINA reser sig upp och börjar gå mot dörren.

MARTINA

Jag måste nog till Lisen nu.

PAPPA

Men maten..?

MARTINA

Jag äter sen.

MARTINA går av scenen och PAPPA står kvar med ord i munnen som vägrar lämna. Ensam kvar på scenen står han ett tag. Även om matlagningen är påbörjad ställer han snabbt undan allt, tar tag i sin vaktuniform och går sedan snabbt ut genom dörren och av scenen.

Scen 5. Skokartongen.

Nu ändras scenen. Köket flyttas iväg och lämnar en öppen scen. Vi befinner oss nu i Lisens trädgård. In på scen kommer LISEN, KAI och MARTINA. LISEN står och skriver i ett anteckningsblock.

LISEN

..så det blir nog ändå bäst att ha fler stolar än vi tror. Eller vad tror ni?

MARTINA

Jo, det blir bra.

KAI

Sure.

LISEN

Okej. Hur går det med manuset?

MARTINA

..bra.

LISEN

Och ljuset?

KAI

Typ klart.

LISEN

Vad bra –

KAI

Hur går det med scenografin då?

LISEN

Jag har koll på läget.

KAI

Inget att oroa sig för..?

LISEN

Nej, det –

KAI

Så allt är lugnt?

LISEN

Ja, eller vadå?

KAI

Jag är bara förvånad..

LISEN

Varför det?

MARTINA

Hörrni..

KAI

Du brukar ju vara stressad att jag ska fucka upp allt.

MARTINA

Hörrni.. Manuset..

LISEN

Det där är inte sant.

KAI

Är det ju visst -

MARTINA

Manuset är borta!

KAI

Vänta, va?

LISEN

Vad menar du?

MARTINA

Jag.. jo, jag.. Det är svårt att..

KAI

Har du tappat bort det?

MARTINA

Jag.. jag vet inte hur jag ska förklara..

LISEN

Men Martina, föreställningen är ju om två veckor..

KAI

Är du tappad eller? Det finns ju ingen..

LISEN

..och vi måste ju börja repa text nu.

KAI

..tid att skriva nytt nu ju.

MARTINA

Det var kaninen!

KAI

Va?

LISEN

Vad menar du?

MARTINA

En stor vit kanin hoppade ut ur min mammas gamla skokartong och snodde manuset.

KAI

Jaha! Varför sa du inte det för?

LISEN

Martina..

MARTINA

Jag lovar. På heder..

KAI

Både jag och Lisen har ju jobbat fett hårt..

MARTINA

..och samvete.

KAI

..för att hinna och du –

LISEN

Lugna dig Kai. Det är okej –

KAI

Okej att hon river sönder manuset?

MARTINA

Nej, jag rev inte..

KAI

Spolade du ner det i toaletten eller?

MARTINA

Nej.

KAI

Du skämdes för ditt skrivande, fick kalla fötter, så du –

LISEN

Kai, det räcker!

MARTINA

Nej!

LISEN

Kan vi.. kan vi alla snälla lugna oss?

MARTINA reser sig upp.

MARTINA
Låt mig visa er.

KAI
Visa oss?

MARTINA går iväg för att hämta skokartongen.

KAI
Visa oss vad?

LISEN
Du måste inte bli så arg.

KAI
Förlåt men.. jag vet ju hur mycket tid.. jag menar du har ju jobbat fett hårt och jag.. men ja, förlåt..

MARTINA kommer tillbaka med en skokartong i handen.

MARTINA
Ni kommer..

Hon ställer ner kartongen.

MARTINA
..aldrig att tro era ögon.

LISEN
Visa oss.

MARTINA lyfter av locket på skokartongen. Ingenting händer.

KAI
Omg! Jag kan inte tro mina ögon!

MARTINA

Ser du..?

KAI

Ja! En knäppgök med en skokartong.

KAI reser sig upp och börjar att gå därifrån.

KAI

Jag är så jävla klar här.

KAI går av scen.

MARTINA

Kai, Kai! Vänta, jag kan förklara –

MARTINA tittar närmre på lådan.

MARTINA

Jag förstår inte.. du tror mig, eller hur?

LISEN

Lyssna Martina..

LISEN reser sig upp och börjar långsamt gå efter KAI.

LISEN

Jag ska se om han –

MARTINA plockar upp kartongen och skakar lite på den, stänger locket igen och när hon sedan öppnar locket igen så skiner ett starkt ljus skiner ut. Det är varmt och sprider en värme genom rummet. En vindpust blåser och rufsar till hennes hår. LISEN vänder sig tvärt om i chock.

MARTINA

Tror du mig nu?

MARTINA stänger kartongen igen försiktigt.

LISEN

Så kaninen..?

MARTINA

..kom ut ur kartongen, ja. Och det sjuka.. den var minst lika stor som en människa..

LISEN

Men hur?

MARTINA

..och den gick på två ben -

LISEN

Men bor den där?

MARTINA

Jag tror det..

LISEN

Och den har bott på din vind hela tiden?

MARTINA

Jag vet inte.. men.. det är något konstigt med kartongen. Kan inte du känna det?

LISEN

Vadå?

MARTINA

Det är som att något drar mig mot den.. något oerhört familjärt..

LISEN

Allt det här.. Det låter.. Ja förlåt, men det låter helt bisart.

MARTINA

Eller hur?

Plötsligt snubblar MARTINA till lite.

LISEN

Allt okej?

MARTINA

Ja.. jag.. det har bara hänt så mycket.. har du..? Har du ett glas vatten?

LISEN

Ja såklart. Kom.

De båda reser sig och går ut ur scen. De lämnar kartongen liggandes där. Samtidigt ser vi KAI gå på scenen och röra sig mot skokartongen.

KAI

En stor vit kanin? I en skokartong? Löjligt.

Han ser kartongen ligga på marken.

KAI

Hallå?

Han går långsamt upp mot den, plockar upp den och skakar den lätt. Han knackar sedan på den.

KAI

Är det någon kanin där inne, va? Min kompis sa att du har hennes manus? Du får en stor morot om du kommer ut!

Plötsligt skakar kartongen till. KAI tappar den förskräckt och kartongen öppnar sig. Det varma ljuset väller ut.

KAI

What the..?

Plötsligt hör han något ur kartongen som låter som ett horn. Fågelkvitter kommer också ut.

KAI

Vad fan..?

KAI går långsamt fram mot kartongen, lyfter upp den igen och tittar sedan på sin fria hand. Sedan rycker han på axlarna och för långsamt ner handen i kartongen. Plötsligt blixtrar det till på scenen, blir mörkt och när det är ljust igen så är KAI borta. Det enda som ligger kvar är hans keps..

Kartongen ligger ensam på scenen och rummet fylls av naturljud och ljus som skapar en vacker atmosfär. Dessutom hör vi folkmusik som stegrar i volym. En kvinna sjunger ut ur kartongen. Plötsligt slutar kartongen att låta, men ljuset strömmar fortfarande ut.

MARTINA och LISEN kommer kort efter in på scenen igen och de ser skokartongen som ligger på sidan med locket av. Bredvid kartongen ser de också KAIS keps.

MARTINA

Lisen! Kais keps!

LISEN

Du tror inte..?

MARTINA nickar.

LISEN

Han skulle väl inte vara så dum..?

MARTINA rycker på axlarna.

LISEN

Vad fan gör vi?!

MARTINA

Vad fan finns det att göra? Vi måste följa efter honom.

LISEN

Efter..? Hur ska vi ens..?

MARTINA går långsamt upp mot kartongen, lägger den åt rätt håll och sträcker sedan ut sin hand mot LISEN.

MARTINA

Litar du på mig?

LISEN är först tyst men nickar sedan. Med ena handen hållandes i LISENS, så sträcker MARTINA långsamt in sin hand i kartongen. Ljuset blixtrar till och plötsligt är de också försvunna.

SLUT PÅ AKT I

AKT 2

Scen 1. I Norrland?

Ridån går upp och MARTINA och LISEN ligger ner på marken. MARTINA reser sig upp och lägger handen på huvudet. LISEN reser sig kort därefter och tittar sig runt. De befinner sig nu i en skogsdunge.

LISEN

Var är vi någonstans..?

MARTINA

Ingen aning.. ser ut som en skog?

LISEN

Fan!

MARTINA

Vadå?

LISEN

Jag är knappast rätt klädd för det här..

LISEN rotar igenom sina fickor.

LISEN

..eller jo, jag har ett anteckningsblock och en penna. Toppen.

Hon tittar sig runt.

LISEN

Vart tror du Kai kan ha tagit vägen?

MARTINA

Ingen aning..

LISEN

..tror du vi kan ha blivit teleporterade?

MARTINA

Vadå?

LISEN

Du vet.. teleporterade. Till Norrland typ..

De går runt lite, tittar ut över publiken. Plötsligt stannar MARTINA upp.

MARTINA

Hörde du något?

LISEN

Nej? Vadå?

MARTINA

Jag trodde att jag hörde något.

Plötsligt exploderar skogen av ljud. Ut kommer SKOGSFOLK 1, 2 och 3 med yxor och spjut. SKOGSFOLKET gestikulerar aggressivt.

LISEN

Ah!

MARTINA

Vad..?

LISEN

Snälla, vi vill er inget ont!

SKOGSFOLKET närmar sig.

MARTINA

Vi har inga – inget..

LISEN

Vi letar efter vår vän.. Kai –

Vid det namnet så blir de ännu argare. De höjer sina vapen.

LISEN

Åh, gud..

Plötsligt exploderar en riddare – KAI - ut ur skogen och jagar bort SKOGSFOLKET. Han jagar efter dem ett tag, medan MARTINA och LISEN tittar på varandra. De hör ord komma från träden och plötsligt kommer riddaren tillbaka.

KAI

Djävulen har sannerligen givit dessa rövare kraften att lika lätt som han själv försvinna i in i tomma intet –

Hans visir är nere, men ett stor skägg sticker ändå ut. Han räcker handen till LISEN som ligger på marken.

KAI

Hur är det fatt, fagra dam?

LISEN

Tack, du räddade oss verkligen där.

Riddaren vänder sig om, drar långsamt av hjälmen och vänder sig tillbaka. Det visar sig vara KAI, men som äldre man med ett långt skägg.

KAI

Tacka mig ej, det var blott mitt uppdrag som en av Drottningens ädla riddare –

Plötsligt går det upp i KAIS huvud vilka som ligger framför honom. Han skriker till högt, springer iväg, kommer tillbaka, skriker till igen och säger tillslut

KAI

L-L-Lisen? Är det verkligen du?

LISEN

Känner vi varandra?

KAI

Jag.. Känner du inte igen mig?

LISEN

Nej, jag.. vänta.. Kai?

KAI

Densamme – jag menar, ja!

Dom springer in i varandras armar och kramas, men drar sig sedan snabbt undan.

KAI

Inte en dag har gått sen vi skiljdes åt där jag inte skänkt en tanke åt ert håll.

MARTINA springer till KAI kramar om honom, och tar sedan förskräckt några steg tillbaka.

MARTINA

Vad har hänt med dig?

KAI halstrar sitt svärd.

KAI

Jag har inte sett er på flera år, men det är som att det blott gått dagar för er –

LISEN

Minuter snarare.

KAI

Jag förstår inte.. Jag har levt här en mansålder, men ni..?

LISEN kramar om KAI igen.

LISEN

Förlåt oss Kai..

KAI

Det är inte ert fel..

LISEN

Jag önskar -

KAI

Lyssna! Jag har inte levt dåligt.

MARTINA

Men du har alltså levt som riddare all denna tid?

KAI nickar.

KAI

Men nu måste vi bege oss. Man vill inte vara i dessa skogar när det blir mörkt.

Han drar sitt svärd.

KAI

Mot Granvik!

KAI, LISEN och MARTINA går av scenen.

Scen 2. Granvik och Drottningen.

Scenen ändras nu. In flyttas små trähus av några få bönder. Allt för att visa en liten, men vacker by. De som flyttat in scenografin börjar nu att fortsätta sina dagliga liv, som att snickesnacka med varandra och njuta av vädret. Här och var står även vackra statyer formade som människor. Plötsligt kommer KAI, LISEN och MARTINA in. De hälsar på bönderna och KAI sträcker glatt ut armarna.

KAI

Jag välkomnar er till Granvik!

LISEN

Så vackert..

MARTINA

Verkligen... så det är här du levt...?

KAI

Nja, inte helt. Drottningen – hon har försett mig med ett heligt uppdrag. Ni förstår..

KAI tittar sig försiktigt om.

KAI

Statyerna..

LISEN

Så vackra! Vem..?

KAI

..brukade vara människor. Men Skogsfolket.. rövare hela bunten!

MARTINA

Dom vi träffade?

KAI

Ja. Dom terroriserar det goda folket, förvandlar dom till sten..

LISEN

Gud.. vad hemskt..

MARTINA

Vadå? Med magi?

KAI

Första gången jag förstod att magi existerade hade jag samma min. Men det är lyckligtvis inte många som har den makten. Drottningen är en.. olyckligtvis så har Skogsfolket även dom den makten.

MARTINA

Så hon skickade dig på det uppdraget?

LISEN

Men varför kom du inte tillbaka?

KAI

Skogsfolket rövade till sig den kunskapen för många år sedan, innan jag ens kom hit.

LISEN

Du menar..?

KAI

Mitt heliga uppdrag är att hitta deras gömställe och vinna tillbaka anknytningen till er – (KAI stannar upp.) vår värld.

Plötsligt kommer en brevbärare fram till KAI, bugar djupt och räcker över en rulle pergament. KAI tackar och öppnar det.

KAI

På tal om.. Drottningen.. hon är på väg hit!

MARTINA

Vem är hon egentligen?

KAI

Att få tillfälle att träffa Drottningen.. det händer i princip aldrig.. och att hon kommer hit..?

KAI ser till att klappa bort så mycket jord och barr som han kan från sin rustning.

KAI

Alla här i Granvik, och även i världen runt om, ser henne som en slags gudom. Hon var den som först hjälpte mig när jag kom hit.

In på scen kommer Drottningen – som är MARTINAS MAMMA. KAI bugar djupt och LISEN och MARTINA följer det han gör.

MAMMA

Res er! Riddare Kai – min ädlaste av riddare. Dörren till den andra världen öppnade sig igen.

KAI

Ja, min Drottning. Jag borde misstänkt att ni redan visste om detta. Detta, min Drottning, är mina vänner från min ungdomstid. Låt mig presentera Lisen och Martina.

MAMMA

Lisen och.. Martina..?

MARTINA tittar förvirrat på MAMMA när hon säger detta.

MARTINA

Ja..?

MAMMA

Martina..

MARTINA

Mamma..?

De springer mot varandra och kramar om varandra.

MAMMA

Jag trodde aldrig –

MARTINA

Du lever!

MAMMA

Skulle ni andra vilja..?

KAI bugar djupt.

KAI

Självfallet!

KAI drar med sig LISEN till vänster sida av scenen och MARTINA och MAMMA ställer sig mer mot höger. Vi kommer nu se två scener som utspelar sig samtidigt. Till höger av scenen ser vi MARTINA och MAMMA. På vänster sida av scenen ser vi LISEN och KAI. Ingen av de två paren kan höra varandra.

MAMMAN

Du har vuxit så mycket.. Gud, du är mer lik din far än jag trott.

MARTINA

Han brukar säga att jag är mer lik dig.

MAMMAN skrattar lätt.

MAMMA

Förlåt. Förlåter du mig för att jag är lite blyg?

MARTINA

Det är jag nog också.

MAMMA

Du vet att jag älskar dig, eller hur?

MARTINA möter hennes blick och nickar. Vi ser nu KAI och LISENS konversation.

KAI

Nu när vi lämnats ensamma.

LISEN

Ja?

KAI

Jag vill be om ursäkt för mitt ilskna beteende mot dig under alla år.

LISEN

Det är okej.

KAI

Nej, det var det inte. Jag var en riktig..

LISEN

Skitstövel.

KAI

Precis.

Vi får nu åter se MAMMA och MARTINAS konversation. MAMMA tittar nu ut på publiken.

MAMMA

Inte en dag har gått...

MARTINA

Har du varit här hela...?

MAMMA

Ja.

MARTINA

Varför?

MAMMA vänder sig mot publiken.

MAMMA

Rövarna.

Nu får vi se LISEN och KAIS konversation.

KAI

Jag måste bekänna något, något jag burit med mig alla dessa år. Jag trodde aldrig att jag skulle få se dig igen, men.. Alla dom år du var borta.. jag.. jag drömde om dig varje dag.

LISEN

Gjorde du?

KAI nickar.

LISEN

Men..

KAI

Säg inget. Lyssna istället. Jag är gammal och du ung. Jag förstår den viktiga skillnaden.

Nu får vi se MARTINA och MAMMAS konversation.

MARTINA

Kai sa att vi är fast här.

MAMMA

Skogsfolket har –

MARTINA

Varför lämnade du oss?

MAMMA

Inte en dag går där jag inte ångrar mitt val.

MARTINA

Varje kväll sedan du försvann har jag tänkt på dig. Försökt se dig lycklig någonstans..

MAMMAN går långsamt upp mot MARTINA och lägger sina armar om henne.

MAMMA

Jag kunde inte tro mina ögon när jag såg dig.

Hon kramar om henne hårt. Vi får nu se LISEN och KAIS konversation.

KAI

Det tog ett par år innan min saknad för dig försvann och övergick till något annat. Som sagt drömde jag många nätter om dig, men när drömmarna övergick till förlust så sved det snarare än höll mig varm.

LISEN

Åh, Kai. Jag –

KAI

Lyssna bara! Jag önskar att jag sagt något..

LISEN

Kai..

KAI

Men man kan svårt förbereda sig på något som detta, eller hur?

De båda skrattar. Vi får nu se MAMMA och MARTINAS konversation.

MARTINA

Var det liv vår familj erbjöd dig verkligen så förfärligt?

MAMMAN

Martina..

MARTINA

Var det inte värt att stanna bara för oss?

MAMMA

Om någon skulle visa dig vägen till lycka, skulle du inte också se efter vart den ledde?

MARTINA nickar tyst. Vi ser nu återigen KAI och LISENS konversation.

LISEN

Men vadå..?

KAI gestikulerar att han inte förstår.

LISEN

..hittade du aldrig någon?

KAI

Jag hade en låga av hopp i mig som jag försökte hålla vid liv.

Även KAI går nu fram och ser över publiken.

KAI

Den höll mig varm i regn och oväder.. ett ständigt sökande tillbaka till dig. Men nej, jag antar att jag aldrig fick tid att älska någon annan.

Han ler snällt.

KAI

Men låt oss släppa detta. Åren står som en mur mellan oss. Låt oss istället se varandra som kära vänner.

LISEN

Jag skulle vilja det.

Vi får nu återigen se MAMMA och MARTINAS konversation.

MAMMA

Har du aldrig känt så? Att du drunknat i världen?

MARTINA

Ibland..

MAMMA

Din pappa trodde mig aldrig. Men du drömde om samma sak eller hur? Du såg det jag såg, kände det jag kände..

Hon lägger handen på hennes axlar.

MAMMA

Och nu, när du själv skriver om detsamma som din mor så vill han att du också skriver om annat - Gud, förlåt mig. Jag ska inte tala så om din far. Jag ber om ursäkt. Förlåter du mig? Bara för att jag känner på ett sätt, så..

MARTINA

Det är okej.

MARTINA nickar.

MAMMAN

Är du hungrig? Du måste säkert vara hungrig. Säger du åt dina vänner, så springer jag i förväg?

MARTINA

Ja, visst.

MAMMA går av scen och de två vakterna följer henne tätt. MARTINA går upp till KAI och LISEN.

LISEN

Martina! Hur var det..?

KAI

Din mor är självaste Drottningen..

LISEN

Hur känns det?

MARTINA

Konstigt.

LISEN

Jag fattar det. Har hon varit här hela tiden?

MARTINA

Det verkar så..

LISEN

Men lämnade hon inte för tio år sedan?

MARTINA

Ja.

LISEN

Hur kan hon fortfarande.. om Kai är..

MARTINA

Jag vet inte..

KAI

Enligt legenderna stod hon här när man reste det första huset här.

MARTINA

Hon sa en konstig grej..

LISEN

Vadå?

MARTINA

Hon sa att hon visste vad jag skrivit om.

LISEN

Hur kan hon ha vetat det?

MARTINA

Ingen aning.. hon sa i alla fall åt mig att ta med er till slottet, då vi är bjudna på mat.

LISEN

Vi kanske kan få några svar där.

KAI, LISEN och MARTINA går av scen.

Scen 3. Min mamma äger ett slott.

Scenografin ändras. Istället för den utemiljö vi hade innan så skapas ett nytt rum nu som visar MAMMAS tronkammare. Vi ser en stor tron som för nuvarande står tom. Vi ser även ett stort bord med tre stolar på en sida och en på den andra sidan. På bordet står det en karaff med vatten. MARTINA, LISEN och KAI kommer in.

LISEN

Ska vi..?

KAI

Jag vet inte..

MARTINA sätter sig ner, och de andra två följer.

LISEN

Är du okej Martina?

Plötsligt kommer MAMMA in på scen.

MAMMA

Här är ni ju.

MAMMAN sätter sig framför de tre.

MAMMA

Törstiga?

MAMMAN håller långsamt upp fyra glas med vatten.

MAMMA

Jag brukar skippa kallpratet och istället gå direkt till det viktiga. Hur låter det?

De tre nickar.

MAMMA

Jag har varit här länge och länge har jag försökt hitta tillbaka. Sen, när Kai kom, för så många år sedan nu, trodde jag att vi äntligen hade en chans att ta oss tillbaka. Men..

MARTINA

Hur kommer det sig att du inte åldrats?

MAMMA

Jag har sett många fler dagar än vad som borde vara möjligt, det är sant, men det betyder att jag även har begravt bra många fler vänner än en människa borde i sin livstid..

Hon suckar.

MAMMA

Jag frågade mig själv just den frågan om och om igen. Jag trodde att det hade att göra med att jag kom från en annan värld än de födda här, men..

Hon sträcker ut handen mot KAI.

MAMMA

När du kom och när du med åren åldrades så började jag undra varför. Vägen in hit, det var en skokartong eller hur?

LISEN

Ja.

MAMMA

Den skokartongen var min. Genom den skapade jag dörren till denna värld. Jag tror.. jag tror att jag genom den ankrade mig själv till eran värld.

MARTINA

Vi andra..?

MAMMA

Kommer likt Kai åldras och bli gamla, medan jag själv följer reglerna från eran värld.

Det är tyst ett tag.

MAMMA

Men det vill ingen av oss. Så nu kan vi äntligen göra upp en plan. Kai har länge varit den enda jag litat på med denna information, men nu när ni är här..

MARTINA

Ursäkta, men finns det en toa här någonstans?

MAMMA och KAI skrattar till.

MAMMA

Det är sannerligen ett ord jag inte hört på länge – men ja, vi har vad ni kallar en toa. På ett ungefär..

MAMMA pekar på en dörr som leder till höger sida av scenen.

MAMMA

Det finns en i min kammare.

MARTINA

Tack.

MARTINA går iväg, öppnar dörren och stänger den efter sig. Ett nytt rum som innan vart i mörker lysas upp. Det är en liten kammare med ett skrivbord. Återigen har vi nu två scener. Den till vänster, där vi har MAMMA, KAI och LISEN och den till höger, där vi har MARTINA.

MAMMA

Vad tycker du om Granvik, kära Lisen?

LISEN

Det är så otroligt vackert.

MAMMA

Precis så jag ser det också.

Medan MAMMA, LISEN och KAI kallpratar så tittar MARTINA igenom de rullar med papper som finns på bordet. MARTINA plockar upp några av dem och läser tyst.

MARTINA

"Till sten.", "till sten.".. vad är det här?

Och på den vänstra sidan av scenen.

LISEN

Hur kan vi hjälpa?

MAMMA

Vad glad jag blir att du säger så. Kai?

KAI

Ja, min drottning?

MAMMA

Sist jag hörde från dig sa du att du var nära att hitta deras gömställe?

KAI

Ja, min drottning. Jag tror att det är nära där jag hittade Lisen och Martina.

På den högra sidan av scenen märker MARTINA plötsligt sitt manus ligga framme bland pergamentrullar. Hon plockar långsamt upp det och kan knappt tro sina ögon. Bakom henne öppnas en dörr och in kommer KANIN smygandes. Han närmar sig medan hon står och läser och greppar sedan tag i hennes armar.

MARTINA

Aj! D-d-du?!

KANIN drar med henne genom dörren till det rum där MAMMA, KAI och LISEN sitter och slänger ner henne framför MAMMA. KANIN gestikulerar något till MAMMA.

MAMMA

Jasså? Du snokar alltså bland din egen mors saker?

MARTINA

Känner ni varandra?

MAMMA

Ja, visst – Herr Kanin här är min trogna tjänare, han gör intet om jag inte säger så.

MARTINA

M-m-men han tog mitt manus!

MAMMAN dricker lite vin och ler stort.

MAMMA

Jag antar att den här lilla akten är över. Nåväl, då går vi till plan b.

LISEN

What the fuck –

MAMMA

Sh-sh-sh. Tyst nu, så ska jag berätta –

De tre sitter stumt och tittar på varandra. MAMMAN reser sig upp och börjar vandra runt lite.

MAMMA

Jag tog ditt manus. Jag var rädd att ni skulle hitta hit, så jag skickade Kanin här att hämta det åt mig.

Hon blänger argt på honom.

MAMMA

I hemlighet. Men det visade sig vara för svårt.

MARTINA

Men.. men..

MAMMA

Du undrar varför?

MAMMA reser sig upp och börjar gå runt.

MAMMA

Det finns två människor vid liv som skulle kunna hitta mig. Den första är din far – men han är alltför feg för att konfrontera sina egna rädslor. Tur det. Den andra, ja, det är du.

LISEN

Jag förstår inte..?

MARTINA skakar på huvudet.

MAMMA

Er värld är.. trasig. Ful. Varje natt drömde jag om ett ställe där jag kunde vara fri. Ett ställe som lät mig uppleva vad det verkligen innebär att vara en människa.

MAMMA sätter sig ner igen.

MAMMA

Alla här i landet är lika. Ingen äger mer än den andre, ingen har mer makt än någon annan.

LISEN

Och du som gudinna har inte heller mer makt än någon annan..?

MAMMA

Någon måste se till att ordningen upprätthålls.

LISEN

Skogsfolket är ett påhitt..

KAI

Vadå?

LISEN

Skogsfolket..

MAMMA

Inte illa. Ja, så är det.

LISEN

Vilka är dom?

MAMMA

En samhällsrisk. Före detta tjänare som gick för långt.

Hon pekar på KAI.

MAMMA

När Kai först kom hit så visste jag att det inte skulle dröja länge innan fler kom. Så jag hittade på ett "heligt uppdrag" åt honom, så fick han springa runt i skogen lite.

KAI

Lite..?

*KAI reser sig plötsligt upp med ilska, så att bordet skakar till, drar sitt svärd och rusar upp mot MAMMAN – men KANIN hoppar framför MAMMAN och slår KAI lätt till marken.
Svärdet flyger iväg.*

MAMMA

Inget sånt nu!

MARTINA

Du är galen..

LISEN

Varför inte bara låta oss gå?

MAMMA

Så att ni kan visa vägen för alla korrupta politiker, rika affärsmän och andra människor till denna värld?

LISEN

Vi lovar att inte säga något.

MAMMA skrattar.

MAMMA

Är det så? Varför sa ni inte det från början! Kanin? Bind dom två (hon pekar på KAI och LISEN) och släng ner dom i fängelsehålan. Lås in Martina i ett eget rum.

KANIN hoppar glatt upp och ner. MARTINA reser sig upp, knuffar till KANIN hårt bakifrån så att han flyger in i MAMMA.

MARTINA

Spring!

KAI, LISEN och MARTINA springer ut ur scen.

MAMMA

Satans – efter dom, din förbannade gnagare!

KANIN springer ut efter dem. MAMMA går in till sitt skrivbord, sätter sig där och börjar gå igenom sina pergamentrullar. Sedan går hon tillbaka till det andra rummet och sätter sig på tronen. Ljuset går långsamt ner tills hon sitter i halvmörker.

SCEN 4. Den stora stygga kaninen.

KANIN kommer in på scen. Han bugar först stort framför MAMMA som fortfarande sitter på tronen med pergamentrullar och penna i handen. Han ställer sig sedan raskt upp och gestikulerar ivrigt hur KAI, LISEN och MARTINA lyckades fly.

MAMMA

Varför är jag inte förvånad..

Hon riktar en spark mot honom och han faller bakåt.

MAMMA

Vad behöver du för att hämta in dom?

KANIN pekar på sin nos.

MAMMA

En större nos? Så du kan lukta fram dom bättre?

KANIN nickar.

MAMMA

”En stor nos”.

MAMMA skriver någonting på pappret och plötsligt förvandlas KANIN. Han får en längre nos med farliga huggtänder längst fram. KANIN petar på dessa lätt och klappar sedan glatt sina händer.

MAMMA

Jag misstänkte att du skulle uppskatta dom.

KANIN pekar på sina tassor näst.

MAMMA

Jasså? Mycket väl.. ”Större tassor”.

MAMMA skriver igen och KANINS tassor växer sig större med läskiga klor.

MAMMA

Har du allt du behöver?

KANIN pekar på sina öron med viss svårighet, då tassarna nu är groteskt stora.

MAMMA skriver och säger

MAMMA

”Större öron”.

Och öronen växer hela vägen till marken.

MAMMA

Nå. Se till att föra Martina tillbaka vid liv. De andra två bryr jag mig inte om.

KANIN hoppar glatt av scen, men går först en sväng framför publiken för att visa upp sina nya kroppsdelar.

SLUT PÅ AKT II

AKT 3

Scen 1. Fast i Underlandet.

Scenen har nu ändrats. Vi befinner oss i en skog. MARTINA, KAI och LISEN sitter tysta runt en lägereld. Plötsligt ställer sig KAI upp. LISEN sitter och skriver lite i sitt anteckningsblock.

KAI

Vad är en riddare utan sitt svärd? Fast mot hennes magi..

Han ställer sig upp och börjar gå runt elden lite.

KAI

..sånt kan inte ens en tränad hand besegra..

Han plockar upp några pinnar och väger dom i sin hand.

KAI

..och om det inte vore för pennan..

LISEN

Vad har en penna med saken att göra?

KAI

Det är så hon praktiserar sin magi?

LISEN

Som en trollstav?

KAI

Jag såg henne en gång släcka en brand med ett enda penndrag..

LISEN

På riktigt..?

KAI

..bara skrev något på ett papper och så.. Poff!

LISEN

Åh, jag är så hungrig!

KAI

Synd att vi inte hann äta innan vi flydde.

LISEN

"Lax med ris och ärtor.."

Plötsligt sprakar det till och magiskt så dyker en tallrik med nylagad lax med ris och ärtor upp framför LISEN.

MARTINA

Lisen..?

KAI

Va?! Kan du magi?!

LISEN

T-t-tydligen..

KAI

Gör det igen!

LISEN

Hur?

MARTINA

Vad gjorde du för något?

LISEN

Jag skrev upp måltider som jag skulle äta när jag väl kom hem och så..

LISEN reser sig upp.

LISEN

..och så sa jag det jag skrivit..

KAI

Gör det igen!

LISEN skriver något på pappret och säger.

LISEN

”Svamppasta!”

Och framför LISEN dyker en svamppasta upp.

KAI

Nu kan vi vinna!

LISEN räcker anteckningsblocket och pennan till MARTINA.

LISEN

Det är din mamma. Det känns mer rätt om det är du som..

MARTINA tar emot anteckningsblocket och pennan.

MARTINA

Så man bara läser det man vill -

Plötsligt hör de ett rassel i buskarna. Först syns två stora öron. Sedan ser de en stor nos med huggtänder och tillslut groteskt stora tassar med vassa klor.

LISEN

Herregud..

De backar långsamt bakåt och KANIN går långsamt fram, skrattandes. Han klappar sina stora tassar glatt. KAI tar upp en pinne och ställer sig framför de två andra.

KAI

En Garde!

KANIN verkar bli ännu mer glad åt detta, höjer sin tass och slår till KAI så att han ramlar bakåt. KAI hoppar snabbt upp igen. MARTINA skriver snabbt något i anteckningsblocket.

MARTINA

"Ge Kai en riddares ädla svärd!"

Ingenting händer och KAI försöker fortfarande värja sig med blott en pinne.

MARTINA

Jag förstår inte..

LISEN

Se det framför dig!

MARTINA tittar ner på pappret.

MARTINA

"Pinne till svärd!"

Plötsligt skiner pinnen upp i ljus och förvandlas till ett svärd i KAIs hand. KANIN tittar förskräckt på, sedan går KANIN till attack mot KAI igen, men denna gång så värjer sig KAI med en tydlig lätthet.

KAI

Nu har du plockat dina sista morötter!

KAI slår bort KANIN och tillslut väljer KANIN att springa iväg.

MARTINA

Jag.. jag såg det framför mig.. precis som du sa.

De sätter sig runt pappret och börjar snickesnacka om vad mer som behövs för att stoppa MAMMA. Plötsligt prasslar det till runt om dem och SKOGSFOLK 1, 2 och 3 kommer in på scen. KAI höjer sitt svärd.

KAI

Inte. Ett. Steg. Närmre!

LISEN

Vänta! Sänk ditt svärd, Kai!

KAI
Lisen..

LISEN
Lita på mig.

KAI suckar och sänker vapnet men håller ett stadigt öga på de tre Skogsfolken.

MARTINA
Vilka är ni?

LISEN
Vi vill er inget ont.

De pekar på pennan i hennes hand.

MARTINA
Jag?

De skakar på huvudet och gestikulerar en penna.

MARTINA
Pennan..

MARTINA lägger långsamt ner pennan. De lugnar sig.

LISEN
Kan ni inte tala?

De tre skakar på huvudet.

MARTINA
Men ni förstår oss?

De nickar. De pekar på pappret och pennan igen.

MARTINA
Ni behöver inte vara rädda –

LISEN

Jag tror att dom har anledning att vara det..

De pekar på MARTINA sedan på pennan och gestikulerar att någon skriver på pappret.

KAI

Dom är ju galna –

En av de tre sträcker ut tungan åt KAI.

MARTINA

Är det Drottningen som tagit era röster ifrån er?

De nickar tyst.

LISEN

Men.. varför? Varför skulle någon göra något sådant ondskefullt?

De tre tittar på varandra och plötsligt ställer de upp sig på rad. De visar upp en drottning.

MARTINA

Drottningen..

De två andra visar två tjänare som håller upp vin och serverar mat.

LISEN

Ni var hennes tjänare.

Plötsligt så ställer sig den ena upp och mimar att den säger något som får Drottningen att bli arg.

MARTINA

Ni.. ni gjorde något som gjorde henne arg..

De plockar upp en penna och skriva något på pappret som får de andra två att tappa rösten.

LISEN

..och sedan skrev hon bort era röster..

De nickar. MARTINA börjar långsamt röra sin hand mot pennan och Skogsfolket blir genast arga.

MARTINA

Litar ni på mig? Jag tror att jag kan ordna upp allting.. litar ni på mig?

MARTINA tittar lugnt på dem, plockar upp pennan och börjar skriva i anteckningsblocket. Den mellersta av de tre höjer plötsligt sin yxa och slår till, men KAI fångar den lätt med sitt svärd.

MARTINA

”Ge Skogsfolket sina röster åter!”

Just när KAI höjer sitt egna svärd för att slå till ropar Skogsfolket högt till.

SKOGSFOLK 1

Satans riddare!

Alla stannar upp och fryser till. MARTINA börjar sedan först att skratta, först lätt och sedan stegrande. De andra följer efter. De tre tittar på MARTINA och lägger sedan ner sina vapen.

SKOGSFOLK 2

Tack.

SKOGSFOLK 1

Vi ber om ursäkt för vårt ilskna beteende..

SKOGSFOLK 3

..men länge har vi i oro levt..

SKOGSFOLK 2

..som resultat av det Drottningen gjort.

MARTINA

Det var inget. Dessutom.. drottningen är min mor, så det är bara rätt..

SKOGSFOLK 1

Det förklarar magin..

MARTINA

Nej, hon har lurat er.. hon har lurat oss alla.

LISEN

Får jag fråga varför Drottningen tog era röster?

SKOGSFOLK 3

Jag frågade ifall folket kunde få mer betalt för det ständiga arbete..

SKOGSFOLK 1

..och jag ville att barnen skulle lära sig skriva och läsa ordentligt.

LISEN

Och du?

SKOGSFOLK 2

Jag råkade tappa en flaska vin i golvet och så.. Poff!

LISEN

Och sen fördömde hon er till skogs..

SKOGSFOLK 3

..och skickade den gubben på oss.

KAI

Hon sa mig att ni förvandlade människor till statyer.

SKOGSFOLK 1

Vi..? Det är hon själv som gör det. Jag har sett det med mina egna ögon.

SKOGSFOLK 3

Jag med!

SKOGSFOLK 2

Men nu är det slut.. nu har vi en egen magiker på vår sida!

MARTINA skakar på huvudet.

MARTINA

Hon är för mäktig.. hon har alla och allt under sin makt.

SKOGSFOLK 1

Med all respekt, hon må ha mycket makt, men hon äger inte oss eller träden här. Denna värld har funnits långt innan hon ens satte sin fot här. Inte mycket finns kvar av den gamla tron, då Drottningen såg till att förgöra det mesta, men dom som vågar lyssna och se vet att hon inte är den Gudinna som hon påstår sig vara.

KAI

Och vad är vår plan, om jag får be? Har ni verkligen någon aning om hur man avsätter en drottning?

MARTINA reser sig plötsligt upp och alla tittar på henne.

MARTINA

Vi måste visa folket att hon inte är den gudinna som hon visar sig vara.

KAI

Och hur gör vi det?

MARTINA

Jag tror att jag kanske har en liten plan. Har ni ett läger i närheten där vi kan vila upp oss?

SKOGSFOLKET nickar och visar vägen, och tillsammans går de alla av scenen.

Scen 2. Vår vackra värld.

Vi befinner oss återigen i slottet. KANIN hoppar in på scenen och MAMMA kommer långsamt in på scenen efter. MAMMA kommer in efter.

MAMMA

Förklara dig själv! Du har varit borta all denna tid och nu är du här utan –

KANIN mimar penna och papper.

MAMMA

Skrev dom..?

KANIN nickar.

MAMMA

Dom måste haft en penna med sig! Satan.

KANIN vrider på sig obekvämt.

MAMMA

Lämna mig. Jag måste tänka.

KANIN hoppar snabbt iväg. Efter någon stund så hoppar han panikslaget in igen.

MAMMA

Vad?

KANIN pekar ut genom dörren och gestikulerar att det står en stor folkmassa utanför slottet. KANIN är halvvägs igenom att berätta när KAI, LISEN och MARTINA plötsligt kommer in på scenen.

MAMMA

Vad trevligt att ni så snart är tillbaka igen.

KAI

Ge upp.

MAMMAN skrattar.

LISEN

Vi har väckt alla statyer till liv igen och frälst dom med sanningen..

MARTINA

..det är över.

MAMMA

Är det det du tror..?

Men med en lätt rörelse drar MAMMA ut en pergamentrulle och skriver något snabbt.

KAI

Stoppa henne innan -

MAMMA

"Till sten".

Och med de orden stelnar alla till och blir till sten. Alla förutom MAMMA, MARTINA och KANIN.

MARTINA

Nej!

MARTINA skriver snabbt något i sitt anteckningsblock men innan hon hinner säga något hinner MAMMA före.

MAMMA

"Penna till ros".

MARTINAS penna förvandlas till en ros som hon sticker sig på.

MAMMA

Nu lyssnar du på din mamma en stund.

MARTINA springer upp till sina vänner och rör dem försiktigt.

MARTINA

Lovar du att befria mina vänner?

MAMMA

Jag lovar.

MARTINA nickar. MAMMA gestikulerar att MARTINA ska komma närmre henne.

MAMMA

Det har tagit mig flera liv att skapa denna värld.

MAMMA tittar nu ut på publiken.

MAMMA

Kom och titta.

MARTINA går långsamt upp mot MAMMA och ställer sig bredvid henne.

MAMMA

..ser du inte?

MARTINA

Jag ser människor..

MAMMA

..människor som var dag arbetar för att leva och lever för att arbeta. Som en hamster dömd att för evigt springa runt, runt, runt i ett hjul.

MAMMA vänder sig mot MARTINA, sätter sig på knä och tar hennes hand.

MAMMA

En dag började jag drömma om en ny värld.. en värld där människor inte äter upp alla resurser utan lever med det som är givet. Utan någon omättlig hunger..

Hon reser sig och tittar ut mot publiken igen.

MAMMA

Om någon öppnade en dörr till en värld och gav dig makt att börja om på nytt.. skapa en ny väg åt människan.. en värld som inte är dömd till mörker.. hade inte du tagit den chansen då?

MARTINA

Min värld.. har sina problem. Människor som utnyttjar varandra, sexism, rasism – det är mycket fel med min värld –

MAMMA

Ja..

MARTINA

Men att lämna världen och leva här som en gudom?

MAMMA suckar.

MARTINA

Dessutom..

MARTINA stirrar nu intensivt på MAMMA.

MARTINA

Jag hade aldrig kunnat lämnat mitt barn.

MAMMA vänder sig och tittar på MARTINA en stund innan hon svarar.

MAMMA

Tror du verkligen att jag bara lämnade skokartongen där utan anledning?

MARTINA

Du ville att jag skulle hitta hit?

MAMMA

Jag visste att du skulle hitta hit. Du är ju min dotter.

MARTINA vänder sig bort från MAMMA.

MARTINA

Det du gör är fel..

MAMMA suckar tungt.

MARTINA

Förstår du inte det?

MAMMA

Någon måste –

MARTINA

Nej. Du gör samma misstag som alla människor med makt någonsin. Du tar folks frihet och säger att det är för deras eget bästa.

MAMMA

Martina..

MARTINA

Du har rätt. Denna värld har en chans att verkligen bli något, men bara om man låter människor leva med varandra, lita på varandra, älska varandra –

Medan MARTINA säger detta, så plockar MARTINA upp rosen och trycker hårt till den mellan sina fingrar.

MAMMA

Jag ger dig en chans nu. Antingen är du med mig, eller så är du..

MARTINA

..emot dig.

MARTINA skriver i sitt anteckningsblock och hon använder sig av sitt blod.

MARTINA

”Penna till pinne..”

Och plötsligt förvandlas MAMMAS penna till en pinne.

MAMMA

..hur?

KANIN blir ursinnig och hoppar på MARTINA. MAMMA ser på medan KANIN attackerar MARTINA.

MAMMA

Nej.. sluta.. Sluta säger jag!

KANIN verkar inte höra. MAMMA plockar upp rosen som ligger på marken, tar upp den och sticker sig djupt på den och skriver sedan på sin egna hud. Sedan springer hon och puttar bort KANIN med sin kropp, och de båda tumlar runt på marken.

MAMMA

"Till ros".

Ljus exploderar i rummet, det blir mörkt, och när det blir ljust igen står plötsligt där en rosbuske. MARTINA springer upp till den. Både MAMMA och KANIN har nu blivit till rosor.

MARTINA

Mamma..

Hon sitter där ett tag, tittar sedan runt på statyerna. MARTINA tar sedan sitt blodiga finger igen och skriver på ett papper. Sedan går MARTINA runt var och en av sina vänner.

MARTINA

"Till liv".

Statyerna vaknar alla till liv.

LISEN

Vad-vad hände?

KAI

Känner mig lite stel..

De ser MARTINA sitta vid rosenbuskarna.

LISEN

Martina..?

MARTINA

Det är över nu.

LISEN

Din mamma..?

MARTINA

Hon räddade mig i slutet..

MARTINA reser sig upp och kramar om LISEN.

MARTINA

Alla statyer.. låt oss befria dom.

LISEN

Jag har tänkt på en annan sak också.. ingen kan skriva eller läsa.. vi borde – jag menar, det är väl inte mer än rätt att vi stannar ett tag och ger dessa människor chans att återhämta sig?

MARTINA

Du har rätt.

De går alla av scenen. Ensam kvar står rosenbusken.

SCEN 3. Tillbaka hem.

Scenen byggs nu om, ändras långsamt till något vackrare. Staden förändras, skratt och glädje, folkmusik och dans.. Livet i staden förändras till det bättre. Det har nu gått en viss tid. Vi ser LISEN, KAI och MARTINA stå framför en skokartongen.

KAI

Förödmjukande att vägen tillbaka hela denna tid befann sig..

LISEN

..här i Granvik. Ja. Lite faktiskt.

KAI

Är du säker att det kommer att funka?

MARTINA skriver på skokartongen, och kartongen lyser upp med samma välbekanta ljus.

KAI

Hörrni..

De två vännerna vänder sig om.

KAI

Jag stannar här.

MARTINA

Va?

LISEN

Sluta.

MARTINA

Varför det?

KAI

Titta på mig. Jag är gammal.

LISEN

Men det spelar ingen roll..

KAI skrattar.

KAI

Vad skulle mina föräldrar säga? Jag har längre skägg än farsan för fan.

LISEN springer och omfamnar honom.

LISEN

Du får inte..

KAI

Jag har redan bestämt mig. Men låt mig följa med er ändå. Jag.. Jag skulle vilja se den värld som jag en gång lämnade för så länge sedan..

LISEN

Men..

KAI

Snabbt ut och sedan tillbaka.

LISEN

Du kommer vara död om vi någonsin kommer tillbaka.

KAI nickar. LISEN skakar på huvudet.

KAI

Kom nu.

LISEN

Men..

KAI

Jag bygger ett fint hus här, med ett stort potatisland..

De tre tar varandras händer och MARTINA sträcker sin långsamt ner i skokartongen. Ljus exploderar, det blir mörkt ett tag, och plötsligt står de på den plats de en gång lämnade. Men de har ändrats. De är återigen de människor som de var för så länge sedan. Både LISEN och MARTINA tittar förbluffat på KAI.

LISEN

Du.. du-du..

KAI

Farväl mina vänner. Jag.. jag kommer att sakna er.. Ni gav mitt liv så mycket glädje.

MARTINA

Kai!

Precis när KAI ska luta ser ner för att återigen ta handen i lådan, så tittar han upp.

KAI
Vad?

LISEN
Du är du!

KAI
Va?

MARTINA och LISEN skrattar.

MARTINA
Du är den du var..

LISEN
Det är som att åren tvättades av oss –

KAI
Jag förstår ingenting..

De tittar glatt på varandra och kramas sedan.

LISEN
Det har nog inte ens gått några sekunder sen –

KAI
Tur för er!

MARTINA
Vadå?

KAI
Det hade varit svårt att förklara för dom vart jag tagit vägen!

LISEN
Ja, det hade det verkligen.

KAI försöker rycka sig i skägget som inte är där längre.

KAI

Det där kommer jag att sakna.

De tre går skrattande därifrån. Innan de går av scenen så frågar LISEN

LISEN

Jag hade nästan helt glömt – föreställningen..?

MARTINA

Det jag skrev om kom ju från mina drömmar.. på något sätt så har jag ju skrivit om Granvik. Hur låter det om vi berättar en historia om en flicka som snokar i en skokartong och blir förd till en annan värld –

KAI

och där blir han en tapper riddare –

LISEN

och hans två vänner måste rädda denne riddare.

MARTINA

och tillsammans slås de mot det onda som finns där. På så sätt kan vi ju behålla det ljus och den scenografi som vi redan har.

De skrattar.

LISEN

Perfekt.

De börjar gå av scenen.

KAI

Jag kommer nog verkligen sakna mitt skägg – det var ändå fett ballt.

I mitten av scenen står skokartongen kvar och när den stått där ett tag väller ljus återigen ur den och musik seglar ut ur den. Vi hör barn skratta och fåglar kvittra. Vi hör en kvinna som återigen sjunger den sång vi hörde i början.

SLUT